

(Лист від Енн Ширлі, бакалавра гуманітарних наук, директорки Саммерсайдської середньої школи, Гілбертові Блайту, студентові медичного факультету Редмондського коледжу в Кінгспорті).

*Шелесткі Тополі,
Примарний провулок,
Саммерсайд, Острів Принца Едварда,
Понеділок, 12 вересня*

«Коханий,

дивовижна адреса, правда? Тобі доводилося чути щось чарівніше? «Шелесткі Тополі» – це мій новий дім, і мені його назва дуже подобається. Як і назва Примарного провулку, хоч офіційно її не існує. Насправді він зветься – Трент-стріт, але цієї назви ніхто й не згадує, хіба зрідка в «Тижневім кур'єрі», – і тоді люди презираються й питають одне одного: «А це ще де?» А це всього-на-всього Примарний провулок, хоча хтозна, чому його так називають. Я вже питала про це Ребекку Дью, та почула лише, що він завжди був Примарним провулком, і колись давно хтось розповідав, начеб тут мешкав якийсь привид. Але, запевняє вона, їй ніколи не траплялося в цім провулку нічого страшнішого за неї саму.

Проте не забігаймо наперед. Ти ще геть не знайомий із Ребеккою Дью. Але познайомишся: я відчуваю, що це ім'я незрідка виринатиме в моїх листах.

Надворі сутеніє. (До речі, яке гарне слово, коханий! Мені воно подобається значно більше, ніж «вечоріє» – таке оксамитове, тінисте і... і СУТІНКОВЕ). Удень я належу цьому світові з усіма його клопатами, уночі поринаю в царство сну та вічності. Зате в сутінках я вільна від одного й від іншого, і належу самій собі... і тобі. Тож

цю священну годину я завжди присвячуватиму листам до тебе. Хоча шийший лист не буде любовним. У мене таке скрипуче перо, а я не можу писати любовних листів скрипучим пером... чи надто гострим... чи тупим. Отже, Ті листи я писатиму лиш тоді, коли в мене буде саме таке перо, як потрібно. А поки що розкажу тобі про свій новий дім та його мешканок. Гілберте, вони такі серденька!

Сюди я приїхала щойно вчора ввечері в пошуках житла. Зі мною поїхала пані Рейчел Лінд – начебто на закупи, але насправді, я впевнена, для того, щоб знайти мені добру кімнату. Попри все моє навчання в коледжі й диплом бакалавра, вона досі вважає мене юним недосвідченим створіннячком, яке треба доглядати й пильнувати.

Їхали ми залізницею, і там, Гілберте, зі мною сталася кумедна притичина. Я з тих, хто постійно, хоч-не-хоч, утрапляє в халепи, – здається, я просто притягаю їх до себе.

Це сталося тоді, коли поїзд уже підходив до нашої станції. Я підвелася і, нахилившись, щоб витягти сакво-яж пані Лінд (вона збиралася провести неділю в гостях у своєї саммерсайдської подруги), схопилася рукою за те, що здалося мені блискучою, відполірованою ручкою вагонного сидіння. Наступної ж миті я дістала такий сильний удар по пальцях, що ледь не завилала з болю. Гілберте, те, що я прийняла за ручку сидіння, виявилось лисиною якогось пасажира! Я вочевидь розбудила його, і тепер він сердито глипав на мене. Я перепросила його, сама не своя від ганьби, і похапцем втекла з вагона. Коли я востаннє на нього озирнулася, він усе ще похмуро дивився мені вслід. Пані Лінд перелякалася, а в мене досі болить рука!

Я не сподівалася якихось труднощів у пошуках житла, бо ж кімнату директорам і директоркам саммерсайдської школи от уже п'ятнадцять років здавала така собі пані Прінгл, дружина пана Томаса Прінгла. Але з якоїсь незбагненної причини вона раптом «утомилася від пожилців»